Dietari de tardor

Barcelona és una ciutat que es debat contra les seves ombres. En aquests darrers dies d'octubre, una llum gairebé primaveral s'imposa en els carrers i sembla augurar dies més lluminosos encara, fins que la tardor astronòmica imposi finalment la seva llei. La història es va escrivint per les voreres, amb lletra cursiva i apressada, a cada cantonada canvia el paradigma, els capítols s'escurcen i les notes a peu de pàgina es fonen pels embornals.

Deia W.H. Auden que «els anys corren com conills», ho deia el poeta de York, però també podria haver sortit de la boca de la meva àvia. A casa ens agradaven els conills, en el rostit, amb altres carns i unes cabeces d'alls. A pagès els alls ho arreglaven tot. Ara, encara, quan menjo conill –amb allioli o a la rabiosa– penso amb aquells animalons que teníem engabiats al pati de casa i en aquells dies de festa major i de Tots Sants, quan la tardor es cruspia les tardes amb creixents mossegades d'ombra.

Ara hi torno a pensar, aquests dies a Barcelona, amb la història que es debat pels carrers i amb aquell regust d'all a la boca, que no m'ha acabat d'abandonar mai, potser perquè és el regust de la història del meu país: all, pa, oli, cansalada, vi. Em tornen els mots a la boca, caminant sota aquest sol indòmit d'octubre, pel bell mig d'uns carrers que, ara sí, ja ens hem fet nostres.

He volgut viure aquests dies sentint l'aire a la cara i amb ulls de conill, perquè després vindran hiverns, i primaveres, i estius, i altres tardors, i tornarà la rutina necessària, però ningú em podrà robar l'alegria d'haver estat part d'un poble que ha volgut construir, amb la força de la pau, un futur nou per a una pàtria tan antiga.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/10/28/dietari-tardor/875819.html?utm_source=rss